

РЕШЕНИЕ

№ 6807

гр. София, 09.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 19.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5040** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс вр. чл. 26 и чл. 10, ал. 1, т. 23 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Н. И. N. I., дата на раждане 08.07.1980г., гражданство Р С. срещу Отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-9273/19.04.2023 г., постановен от Директора на дирекция "Миграция"-МВР. В жалбата се твърди, че оспореният акт е издаден в противоречие на материалния закон. Релевира се, че не е налице твърдяната от Директора на дирекция "Миграция" –МВР хипотеза на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Моли за отмяна на оспорения акт и за присъждане на разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят чрез адв. Б., поддържа жалбата. Представя доказателства за заплащане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Директор на дирекция "Миграция" – СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. Ч., оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Излага съображения за законосъобразност на отказа на всички основания по чл.146 АПК. Претендира юрисконсултско възнаграждение. СГП, уведомена за оспорването, не изразява становище.

От фактическа и правна страна.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в рамките на предвидения в закона преклузивен срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес и срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, с оглед на което е процесуално допустима.

По фактите:

Заявление с рег. № Г - 4198/07.11.2022г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България е подадено лично от Н. И. при спазване изискванията на чл. 34, ал. 3 от ППЗЧРБ - не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешенния срок на пребиваване, като към същото са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 34, ал. 1 и чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ и е представено удостоверение за български произход, издадено от ИАБЧ.

След извършване на необходимите справки, чрез средата на междурегистров обмен, се установило, че към момента на изготвяне на оспорения отказ, представения към заявлението трудов договор № 023/06.11.2022г., сключен между Н. И. и „Войнович“ ООД, ЕИК [ЕГН] е актуален и регистриран в НАП. Установило се, също така, че дружеството „Войнович“ ЕООД е посочен като работодател и в други трудови договори, представени към подадени заявления от лица, кандидатстващи за разрешаване на право на постоянно пообиваване в Р България на основание български произход. На адреса на дружеството в [населено място], [улица], представител на същото не бил открит. Изпратената по пощата призовка за явяване на работодателя в Инспекция по труда се е върнала с отметка „не е намерен посочения адрес“.

Във връзка с получената информация, при осъществяването на контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и разпоредително писмо на Главния секретар на МВР с рег. № 8121р-22191/18.10.2017г. относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците, с оглед потвърждаване на декларираните данни относно адреса на пребиваване, се установило, че Н. И. е извършила нарушение на ЗЧРБ. На 27.01.2023г. и 07.02.2023г. са извършени проверки от служители на дирекция „Миграция“, на адреса, на който е декларирала, че пребивава, а именно [населено място], [населено място], [улица]. Адресът е посочен от лицето към заявление рег. № Г - 4198/07.11.2022г., като фигурира в изискуемата в пар.1, т.20 от ДР ЗЧРБ нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване. При проверката Н. И. не е открита на адреса. Установено било, че този адрес е посочен, като адрес на пребиваване и от други чужденци, подали заявления за разрешаване право на пребиваване в Р България.

Във връзка с извършените проверки са изготвени докладни записки съответно с рег. № 5364р-3463/10.02.2023г. и рег. № 5364р-2491/30.01.2023г. Видно от тях имотът на посочения адрес не се ползва от чужденца. От собственичката на имота, предоставила и декларацията да осигурен адрес на пребиваване на заявителя, чиито данни са отразени в горесцитираната докладна записка, са снети сведения. Лицето в писмено изложение заявява, че действително тя е предоставила декларацията на Н. И.. Подписала е пет декларации за осигурен адрес на пребиваване на чужденци единствено с цел получаване на пребиваване в Р България, като лицата никога не са

живели на адреса. Конкретно по отношение на Н. И. заявява, че след подписването на декларацията не я е виждала и тя никога не е обитавала жилището на посочения адрес. Твърденията са удостоверени по надлежния ред с обяснения в писмено изложение, които се съдържат към преписката.

След изготвената справка в информационните системи, ползвани от ДМ - МВР е видно, че Н. И. е влизала двукратно на територията на Р България, за еднократен престой, като на 31.01.2023г., е напуснала страната и не са регистрирани други влизания от лицето на територията ѝ след тази дата.

Извършената от служителите на дирекция „Миграция“ проверка показва, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и да бъде вписан в регистрите на населението Н. И. е декларирала неверни данни, като е заявила пред административния орган - адрес на който не пребивава.

Вземайки предвид посочените факти, административния орган, като е приел, че жалбоподателя е „представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“ от ЗЧРБ, е издал процесното решение.

От правна страна.

Актът е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция "Миграция"-МВР. Спазена е писмената форма, като се съдържат реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, в това число са изложени мотиви като фактически и правни основания. Препраща се към съответния документ, издаден в хода на проверката, което е допустимо с оглед пълнота при мотивиране на акта за спазването и на материалния закон.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец и в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Основният спор е по правилното приложение на материалния закон при издаването на процесния отказ - наличието на предпоставките, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ – предоставен документ с невярно съдържание и декларирани неверни данни.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ отказва се предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Следователно, издаването на неблагоприятен за молителя акт е обусловено от алтернативната даденост на две фактически основания – представяне на документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни.

Съгласно мотивите за отказа, налице са и двете хипотези, като Н. едновременно е декларирала неверни данни относно адреса си в Р. България в заявлението, и второ, към него е представил декларацията на собственика на имота, която съдържа неверни твърдения относно адреса, на която ще пребивава Н. в страната. В случая декларираните неверни данни са предоставеният от жалбоподателя адрес.

При тези обстоятелства, правилен е изводът в оспорения отказ, че Н. адреса с цел заобикаляне на нормите на ЗЧРБ. При обстоятелствата по делото за напускане на страната на 31.01.23г. и влизане в страната непосредствено преди това, то е логичен изводът, че сръбският гражданин не е посочил в процесното заявление действителният адрес, на който пребивава в Р. България.

Изводът на административния орган, че посочения в заявлението адрес в Р. България

следва да се прецени като деклариращи неверни данни, следва да се приеме за обоснован и правилен.

При тези изводи, аргументите на жалбоподателя за обратното, са необосновани. Фактът, че жалбоподателката не е била намерена на адреса при проверката на дирекция „Миграция“ не е от значение, както и че налице не е задължение за жалбоподателя да живее фактически на посочения от него адрес. Задължението за предоставяне на адрес Република България в процесното заявление е именно с цел лицето да може да бъде намерено на дадения адрес от държавните органи за извършване на необходимите проверки и потвърждаване на декларираните данни и обстоятелства, за връчване на уведомления, както е предвидено в чл.34, ал.3 ППЗЧРБ, за връчване на актове на административните органи.

При така установените обстоятелства по делото, Н. действително е посочила в заявлението си неверни данни относно адресът, на който ще пребивава, за същото обстоятелство е представила към заявлението си и декларация, с което се установява посоченото в отказа материално-правно основание по чл. 10, ал.1, т.23 ЗЧРБ.

При така изложеното, съдът приема, че оспореният по делото отказ е постановен и в съответствие с материалния закон и незаконосъобразен по смисъла на чл.146, т.4 АПК.

В обобщение, при извършването то съда на дължимата проверка почл.168 АПК, съдът не установи основания за незаконосъобразност по чл.146 АПК по отношение на оспорения отказ. Жалбата е изцяло неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

При този изход на спора, поради своевременно направено искане, в тежест на жалбоподателя следва да бъдат възложени разноски за юрисконсултско възнаграждение. В полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл.37 от закона за правната помощ и чл.143, ал.3 АПК .

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Н. И. Н. I., дата на раждане 08.07.1980г., гражданство Р С. срещу Отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-9273/19.04.2023 г., постановен от Директора на дирекция "Миграция"-МВР.

ОСЪЖДА Н. И. Н. I., дата на раждане 08.07.1980г., гражданство Р С. да заплати по бюджета на Дирекция "Миграция" -МВР сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: